

Susanne Gagnebin: **Sittebarnet.**

Autoriseret Oversættelse af
Berta Heiberg.

(Fortsat.)

Der sad det stakkels Barn med vidtåbne Øjne og fridthvide Læber og mærkede i sin Fortvivlelse, hvordan alle hendes Forhaabninger styrte sammen. Løret som havde ligget over hendes Øjne, var pludselig sønderrevet. Hvordan havde hun dog kunnet glemme sin Formynders Ordre? Hvorfor havde hun ikke lagt Mærke til den Døre, der truede; hvordan havde hun i den Grad kunnet bedrage sig selv? Hun strøg Haaret fra Panden, som om hun ikke kunde udholde dets Vægt, og hendes Hænder trykkeses frampagtigt imod hinanden. Hvad skulde hun gøre, hvad vilde der blive af hende? Vilde hun saa kraaft til at glemme — Mod til at flygte, til at leve i en skrækkelig Ensomhed i ti, tyve, tredive Aar og maasse længere? — Hun lukkede Øjnene for at slippe for at se mere. Men hois det var for sent? Hois han — hun turde ikke tænke Tanken ud, men Øjnene straaledes af Træng. Alle Grindringer stormede ind paa hende. Men paa en Gang udslytde hun et Skrig og jo'r op, og med Hænderne trykkeses mod sin brændende Pande løb hun frem og tilbage i Værelset, som om hun vilde flygte for sig selv. Ja, et Øjeblik havde hun kunnet glæde sig, havde kunnet ofre en andens Lykke for sin egen, og denne anden, det var et Barn, som havde opvarmet hende ved sin Kærlighed og havde gjort Livet let og godt for hende.

Hun holdt Hænderne for Ansigtet og sønnede. Na, hoem vilde hjælpe hende? Hvem vilde frefse hende og give hende kraaft til at udholde dette? Fra Elskindens Døb strakte det stakkels Barn sine Hænder op mod Gud, saa kastede hun sig paa Sengen og skjulte sit Ansigt i Pudeerne. Saaledes saa hun længe uden af grade og uden at bevæge sig. Den, som kæmper for at fejre, har ingen Taarer. Naar han rejser sig, knust og tilintetgjort, men fejrende, saa kan han grade og finde Trøst deri.

Da Nimee, bleg og lidende, rejste sig op, havde hun taget sin Beslutning. Mand skulde aldrig saa nogen Anelse om dette, nej aldrig. For hendes Skyld vilde hun være den samme, le og være glad. — Hendes Øjne fik en ny Glans, den Glans, som selvsopoffrelse og Kærlighed giver.

Men hois — aa, nej, Gud vilde ikke tillade en saadan Ulfte.

Door havde hun dog et eneste Øjeblik kunnet indbilde sig, at han nærde nogen anden Hølelse end almindeligt Venkfab for hende? Han var jo saa elskværdig og god mod alle. Det var for ham ligesaa naturligt, som det var for andre altid at være raa og ubøhgagelige.

Nej, der var ikke noget underligt i, at han kom tiere til "Kindely" end før og syntes at foretrække hendes Selskab, nu da Mand ikke var der. Desuden, havde han nogen Sinde talt med hende om andet end om sine fremtidige Planer med Fabrikken og Arbejdsarbejde? Nej, lykkeligvis ikke, og hun takkede Gud inderligt for, at det var saaledes.

Mand skulde aldrig lære den bitre Smerte at kende, som nu knugede hende. Hendes lille Mand skulde blive lykkelig, og den Kærlighed, der var ligesaa gammel som hun selv, vilde engang blive gengældt, hois den ikke allerede var det. Men hun selv — nej, hun vilde ikke tænke paa sig selv; hun vilde ikke sørge for den Dag i Morgen, men flunge sig fast til ham, der havde ledet Tante Martas Strid, som ogsaa vilde lede hendes, og som vilde førene dem — snart — aa, ja, hun haabede, det ikke maatte vente for længe.

Professorkloften led første Gang. Nimee strøg sig med Haanden over Panden, som om den smertebe, og gav sig med feberagtig Høst til at slæde sig om.

"Men hvad sejer De dog?" udbryd Frøken Gjelle, i det Øjeblik hun traadte ind i Svijestuen.

"Ingenting," hoarede hun, "jeg har blot ondt i hovedet."

"Men De ser jo frygtelig daarlig ud; De maa gaa i Seng, saa skal jeg sende Bud efter Lægen."

"Tak, det behøves ikke, jeg ser ham maaste i Eftermiddag paa Saint-Rock."

"De kan da ikke gaa ud i den Tilstand."

"Jeg tror, det vil gøre mig godt."

"Maaste," foreslog Tante Lore, "vilde det være rigtigst, om De hvilede Dem lidt nu; kom, mit Barn, jeg skal give Dem et Omflag af Eddike paa Panden."

Nimee blev liggende ubevægelig paa sin Seng og prøvede paa at lade være at tænke, indtil hun skulde gaa til Saint-Rock.

Da hun kom ind i Stoven, kom hun til at tænke paa, at der kun var gaaet et Døgn, siden hun sidst var gaaet den Vej. Hun saa sig om, hvor var det muligt? nej, intet var forandret siden i Gaar. De visne Blade dakkede endnu Jorden og knirkede under hendes Skridt; hun alene var forandret, hun alene var bleven ældre. Hvad skulde hun gøre for at lade, som om hun var glad, for at more den gamle Mand og tale om de mange Smaating, som nu havde lidt af Interesse for hende. Det er saa vaniseligt at le, naar Hjertet græder.

De to Benner ventede hende i det elegante, hyggelige Værelse, som paa engang var Bibliotek og Kugle-værelse.

"De kommer tre fulde Minutter for sent," raabte Doktoren, da hun viste sig. Saint-Rock talte allerede om at tage sin Overtralle paa og gaa ud for at finde Dem, død eller levende."

"Ti stille, din Sladderhant," hoarede den gamle Mand hurtigt, "du gør aldrig andet end lye. Vil De gaa med ned i Drivhuusen?" tilhøjede han og vendte sig til Nimee. "Jeg maa vise Dem mine Stiklinger, det har taget hele min Formiddag at saa dem plantet."

Det var en lang og omstændelig Vandring; Saint-

Rock dvælede ved hver Plante og fremviste den i alle dens Enkeltheder.

"Nu skal De have Deres Bøn," sagde han og tog en Hævels med fra et Skab; "De ved nok, at naar et lille Barn har været flittigt, selv om det ikke har for- staaet et Ord af Rektion, saa maa det opmuntres."

Nimee smilede. "Star ikke flere af," sagde hun, "nu er det nok."

"Naa, Barnet er befredent i Dag, hvad er der i Vejen med hende? Er De syg?" spurte han pludselig, idet han rakte hende de dejlige Roser.

"Jeg har lidt hovedpine."

"Hvorfor har De ikke sagt det. Denne Luft er ikke god for Dem, kom hurtigt, De skal have noget Te, det holder De jo af."

"Har du et Middel mod hovedpine, Bayard?" raabte han, da de kom ind igen.

"Det er ingenting," sagde Nimee, "det er ikke Uimagin værd at tale om det."

"Kægerne er nogle Fidioter," sagde Saint-Rock, der gik foran ind i Biblioteket.

"Hvorfor det?" spurte Doktoren, der havde sat sig mageligt til Rette foran Kaminen.

"Hvorfor, hvorfor? Nu har jeg længe bedt dig om et Middel mod hovedpine, og du lader, som du er død for ikke at tilstaa din Uvidenhed."

"Jeg har ingenting hørt. Er det dig, som har hovedpine — det var noget nyt."

"Nej!" den gamle Mand fattede et spidst Ansigt op, "det er hende. Kom og sæt Dem her, i denne Kænestol, der sidder De bedre."

"Jeg kender kun et Middel mod hovedpine," sagde Lægen, "og det er Kæafmodigheds. Er De meget daarlig, Frøken Nimee?"

"Naa, men jeg kan nok udholde det," sagde Nimee. Og da hun havde druffet den Te, der blev budt hende, begyndte hun at tale paa en føbriff Maade.

"Hvad har De i Sinde at gøre, naar De forlader "Kindely"?" spurte hendes gamle Ven pludselig.

Hudet jo'r op i den unge Piges Kinder, og hun hoarede: "Jeg vil rejse hjem."

"Og hvad vil De leve af?"

"Af mine Penge. Tante Marta har ikke efterladt mig meget, men det er dog nok til, at jeg dermed kan hjælpe andre, som er fattigere end jeg."

Den gamle Mand smilede og saa fra Siden hen paa Doktoren.

"Alt det," sagde han, "er meget fint og godt, naar man ser det langfra. Det er noget lignende som disse skræklige Kvindeunger, som man beundrer paa et Maleri, men som man ikke vilde bo i for al Verdens Guld. Det vil være mindre behageligt, naar De kommer der, og naar De i Stedet for at føre i en Karet maa gaa paa deres Ben, og i Stedet for at bygge og bejale maa opvarde Dem selv."

Nimee saa lidt forbaudet paa ham med sine store Øjne: "Jeg kan ikke begribe, hvorfor De fortæller mig alt det, da der ikke er noget at gøre derved," sagde hun "enten jeg vil eller ikke, maa jeg jo finde mig deri." Derved tilhøjede hun muntert: "Den Trøst har jeg dog altid, at der er dem, der er mere at beflage end jeg."

"De er en rigtig Filosóf."

"Al nej, at være filosófisk er en af mine mindste Begj."

"Hvilken Begj er da den største?"

"Jeg ved ikke" — hun for med Haanden over Panden — "men maaste kunde Frøken Nabeau fortælle Dem det."

"Hører du, Bayard, spørg hende om det — men nej, han hører ingenting; Doktoren ser paa Ilden og drømmer."

Saint-Rock havde virkelig Ret, Doktoren drømte. — "Vi er alle ens, i alle Aldre," tænkte han. "Vi fauges alle af samme Øjne og en smuk Stemme, og hendes er overordentlig tiltalende. Men han aner det ikke, han ved ikke selv af, at hans Kindhøjhed har forvandelt sig til Kinninhaar. Det gør mig godt at høre ham le og se hans Mytter glattes ud Dag for Dag. Hvor Livet dog er forunderligt! En ubetydelighed, en ringe Ting, kan gøre det til et Hælsede, og kan ogsaa af et Hælsede skabe et Paradis. Og hvorfor stammer den forandring saa? Fra Forjnyet, siger nogle, fra Tilfaldet, siger andre, og jeg siger: Fra et Par Brillen." Døren gik op, og en Tjener kom ind med et Brev. "Oiv mig det," sagde Lægen og rakte Haanden frem.

"Det er til Herren."

"Til mig," udbryd Saint-Rock og rnykede Panden frygteligt. "Hvem vover? — Hvor er det fra?"

"Det har heitsist Grimmark."

Nimee havde imidlertid taget Tojet paa og tog Affsed, glad over, at denne Afbrydelse tillod hende at gaa tidligere end sedvanlig.

Saa snart de var ene, rev Saint-Rock Kosvoluten op og begyndte at læse Brevet, mens Doktoren, der var ligesaa forundret som han, hemmeligt iagttog ham. Pludselig stod han Stolen tilbage og ilede hen imod sin Ven.

"Hvad er det?" raabte denne, "hvar mig, Saint-Rock, hvad er der i Vejen?"

"I Stedet for at svare tog den gamle Mand sig til Bystet og faldt om."

Lægen fik lige Tid til at gribe ham i Haldet, saa rev han Halsbindet af ham. Den mærkede Farve, der straks havde udbredt sig over hans Ansigt, var bleven efterfulgt af en Bløgheds, der var skrækkelig af se.

"Hjertet slaar endnu," hoiffede den stakkels Læge, hois Hænder rystede frampagtigt; med dette svage blimt af Haad kom hans Kænsnærvarrelse tilbage, og han syntede hen til Døren og kaldte hele Tjenerkabet sammen.

Idt efter blev den stadig bevidtløse hge baaret ind i sit Sovesammer, og der blev gjort alt, hvad der kunde gøres, for at bringe ham til Bevidsthed igen, men det var længe forgæves.

Wange Timer gik hen, før Doktoren vovede at

forlade sin Ven. Med sænkhet Hoved og bedrøvet Ansigt kom han omsider tilbage til Biblioteket, hois Dør han lod staa paa Aem. Saa tog han Brevet op, som den gamle Mand havde ladet falde, underløjste nøjagtigt Underkristen og gav sig til at læse det. Men hans Ansigt, som i Begyndelsen havde udtrykt Foragt og Rige- gyldighed, forraadte snart, at disse Hølelser havde vejet Pladsen for den største Interesse. Han trak Brevet hurtigt og læste ikke mere, men slugte Brevet's Indhold. I stærk Bevægelse hoiffede han: "Hende! — gode Gud, hvor forunderligt!" Saa rejste han sig pludselig og strøg sig gentagne Gange med Haanden over Øjnene og fik skaldede Tøse. "Naa, det manglede bare, at jeg ogsaa skulde blive syg. Den elendige, hun kunde have drabt os alle paa en Gang. Og hun mente at gøre sin Pligt, hun havde fooret at tie, siger hun. Men hun burde kende ham bedre; hun burde vide, at under den haarde Skal var der dog et godt Hjerte." Saa hoiffede han: "Stakkels lille Pige! hvor hun maa have lidt og været bange; siden hun forlangte saadan et Løfte af den gamle Pige —"

Han fattede sig med og tænkte: "Det er altsammen saa underligt, saa utroligt, og dog — det forekommer mig nu, at jeg altid har vidst det. Mennesket er en løjkelig Skabning, han behøver kun nogle Minutter for at vænne sig til det aller urimeligste og mærkværdigste — hois det ikke slaar ham ihjel paa Stedet. Stakkels, stakkels Saint-Rock, hun har været tyve Aars Glæde fra ham, og nu fortæller hun det, før hun skal dø, og hun ventur at komme i Himlen — aa, hois der er en evig Netfærdighed! —"

Han skyndte sig ind til den syge og hoiffede, idet han nærmede sig paa Taaspidsene, Saint-Rocks Navn, men denne røste sig ikke.

Lægen saa sig fortvølet om, hvad skulde han gribe til for at bringe Liv og Bevidsthed tilbage i det udflyttede Vilt og det ubevægelige Ansigt? —

Pludselig fik han en Ide og sagde til Tjeneren: "Pas godt paa ham og giv ham Medicinen hoest skvorter, for at den svage Gnist af Liv kan holdes ved lige."

"Er Herren nødt til at gaa bort?"

"Naa, men jeg kommer snart tilbage — Saint-Rock, jeg kommer tilbage med hende — Saint-Rock, nu er det Umagen værd at leve!"

En let Bevægelse af Læppet, der viste, at han endnu aandede, var det eneste Svar. Lægen tøvede et Øjeblik, men tog saa sin Hat og styrkede bort saa hurtigt som det var ham muligt, stakaandet og svær som han var.

XXII.

"Deres Spadiseretur har ikke gavnet Dem synder- ligt," sagde Tante Lore, da Nimee igen kom ind i Dag- ligsuen, "jeg kan se, De har det ligesaa daarligt, som da De gik."

"Det gaar nok over i Nat," sagde Frøken Gjelle, "den Slags hovedpine maa man jove bort."

Nimee fattede sig ned paa sin vante Plads, men havde ikke Mod til at sige noget.

"Jeg har aldrig set Dem se saa daarlig ud," vedblev Frøken Gjelle, "det skulde ikke forundre mig, om denne hovedpine var forløber for en alvorlig Sygdom; Deres Øjne er helt matte."

Nimee vilde hoare, da Døren i det samme gik op, og Dr. Douay blev meldt.

Den stakkels Pige jøtte, at hun var ved at befoime og hjerne sig fra Lyset.

"Er De syg?" spurte den unge Mand, da hun gav ham Haanden.

"Tak, nej, jeg har det godt."

Han saa paa hende, og hans straalende Smil for- svandt; men han sagde ikke mere og satte sig i en Kænsstol ved Kaminen, hvorfra han kunde jøge enhver af hendes Bevægelser, uden at hun lagde Mærke dertil.

"Hvad siger De til den lykkelige Nyhed?" spurte han. "Jeg forlod mine Arbejdere udrykkelig for at komme herhen og tale med Dem derom."

"Naa, De ved altsaa ogsaa," udbryd Tante Lore, "er det ikke dejligt at tænke sig, at de kan være her igen om to-tre Uger?"

Nimee havde hurtigt taget et Udgarmsbroderi og jnyede med feberagtig Hurtighed uden at vove at se op for ikke at møde det Vilt, som hun sølte, var sætiet paa hende.

Det var første Gang, den unge Mand saa dette smertefulde Udtryk i Nimees Ansigt og lagde Mærke til, at hun ikke vilde se paa ham. Hvad kunde der være i det? Endnu i Gaar havde han set det smukke Smil, han elskede saa højt, havde set hendes klare Øjne møde hans med saa megen Tillid, ja med mere end det. Skulde hun være syg? Hendes skonne, blide Ansigt skiftede hele Tiden Farve. Var hun bedrøvet? Men hoem vilde have vovet? — Hois jeg bad hende gaa en Tur med mig? — saa vilde hun maaste fortælle mig det — Men nej, det er jo umuligt, det er en bestamorf Aften med Sne og Kulde. — Han gif hen og stødte sig til Hyagen af Nimees Stol og sagde: "De er frygtelig flittig i Aften."

Nimee saa op og forløjste at smile: "Jeg maa tælle hele Tiden," sagde hun, "ellers for jeg gale."

"Saa lag da det Arbejde til Side, hoister det saa stærkt?"

"Naa nej, det er det Broderi, som Mand har høst paa i Marois."

"Jeg høstes nok, jeg kendte det," sagde Douay leende. "Lad dog det gamle Broderi ligge, det kan Frøken Mand selv gøre færdigt." Han tog hendes Haand og lagde Mærke til, at hun rystede.

"De frylser," udbryd han og blev ganske alvorlig, "kom hen til Ilden."

Nimee adle.

"Er De syg?" hoiffede han.

Hun rystede paa hovedet: "Jeg har lidt hovedpine," sagde hun.

"Huffer De vor Overenskomst, huff, hoad De har lovet," tilhøjede han ganske jage.

Hun saa ængstelig paa ham og sagde: "Jeg lovede det — hois det var muligt."

"Og det er ikke muligt?"

Atter rystede hun paa hovedet — og han blev sidende tavst og ubevægelig ved hendes Side og stirrede uden at se noget paa den flammende Ild i Kaminen. Før første Gang sølte han ligesom en stærk Smerte i sit Indre.

Hvad var det for Hæmmeligheder, hun ikke kunde betro ham? Han havde ingen — han fortalte hende alt — undtagen en eneste Ring, og den var han bestemt paa at sige hende, saa snart han var vis paa — men nu var han bleven helt usikker igen; hun vilde jo ikke engang se paa ham, og naar hun talte, saa hun saa ulykkelig og bedrøvet ud — — —

I dette Øjeblik høstes Doktorens bekendte Kof udenfor, men da han aabnede Døren og kom ind, udbryd de alle i Munden paa hinanden: "Hvad er det for noget?"

Uden at svare saa han sig om og gif lige hen til Nimee, der havde rejst sig op og stod og stirrede paa ham.

"Kom," sagde han og tog hendes Haand, "han er meget syg, De maa straks jølge med."

Nimee udslytde et Skrig og løb hurtig ud.

"Mød Dem varmt paa," raabte Tante Lore efter hende. "Hvornaar blev han syg, Doktor?"

"Naften straks efter, at Nimee var gaaet."

"Er det et Slagtilfælde?"

"Jeg ved det endnu ikke, men det ser ud til det."

"Jeg begriber ikke, hoad Nimees Nærvarrelse kunde gøre ham," sagde Frøken Nabeau.

"O det mindste ikke noget ondt," hoarede Doktoren tort. "Jeg vilde ikke være kommen for at hente hende, hois jeg ikke havde fundet det nødvendigt."

Den unge Pige kom nu ned, sagde hurtigt Farvel og gif bort med Lægen; men naeppe var de udenfor Duset, før han sagde: "Gaa ikke saa hurtigt, jeg har noget at sige Dem, som De maa vide, før De ser ham. Tag min Arm og kom paa mig, om muligt uden at afbryde mig; det er hans Historie, jeg vil fortælle. De ved jo, at han ikke altid har levet her, men ligesom jeg et Sted i det nordlige Frankrig. Bort Befendtskab stammer fra den Tid, da vi endnu gif i Barneføle, og vort Venkfab, som begyndte i Skolen, har aldrig forandret sig. Vi studerede ved samme Universitet, men da Saint-Rock ikke vilde studere videre, bofalte han sig paa sit Gode og giftede sig, mens jeg tog min medicinske Eksamen og derpaa nedfalte mig her.

En isøn Dag, omtrent tre Aar efter Giftermaalat, fik jeg Brev fra ham, hvori han tilhød mig at komme og staa fadder til hans første Barn, men før jeg havde faaet Tid til at gøre mine Forberedelser til Rejsen, fik jeg Telegram om, at min Ven var bleven Enkemand og hans Bøn moderløs.

Her er ikke Stedet at tale om hans Sorg, det bedste Bevis for dens Dybde er, at han aldrig tænkte paa at gifte sig igen. Han havde sin Tanke og Omhu for sin lille Bayard, der var bleven betroet til en ung Pige fra Sveits, som tjente hos ham.

Drengen voksede op som sin Moders udrykkte Bilde, han havde hendes dejlige Øjne og smukke Gaar. Forsvrigt lignede han faderen, det var samme Betsvilje og samme ridderlige Tænkemaade.

Alt gif godt i mange Aar. Saint-Rock mente, at Wagen til hans Søn i Henkende til Stønhed og Godhed fandtes ikke i hele Verden, og han troede i al Oprigtighed, at alle andre mente det samme. Han for- kælede ham, saa godt han kunde, og hele Duset, Sociis- erinden med, gjorde det ogsaa.

Jeg saa ham tidt — jeg var vist jage, at jeg var hans Gudfader — og jeg maa bekende, at jeg ikke var bedre end alle de andre. Han var virkelig meget indtagende og elskværdig mod alle. Deres hjem var et sandt Paradis, men der høvedes kun et Par Øjne for at gøre det til et Hælsede.

Saint-Rock drømte naturligvis om, at hans Søn skulde indgaa et Ugetfab, der var ham værdigt, det vil sige en Hvirte værdigt, stont han ikke havde andet Adelsdiplom end et meget gammelt Navn og en stor Formue. Han jage derfor til alle Sider, og det lykkeses ogsaa at finde en Dams, som han mente kunde være et passende Parti. Men da han henrykt over at have fundet, hoad han jage, meddelte Bayard det, høste denne rolige paa ham og betroede ham ligesaa roligt, at han i Hære Aar havde effiet en foreldreløs ung Pige, som var lærerinde hos en Familie, han kendte.

Jeg kan ikke befrive Dem de frygtelige Scener, som nu paafulgte mellem Fader og Søn; men Sønnen holdt Stand og viste derved, at han var sin Faders ægte Søn. Hoerfen Trusler eller Løfter eller Bønner kunde røffe ham.

Saint-Rock saa kun den unge Pige en eneste Gang, men han var saa skrækkelig høstig overfor hende og fik et saadant Ansigt af Naseri, at det stakkels Barn hele sit Liv, som ikke var langt, rystede, naar hun høste ham nævne. Men denne Straf var dog ikke saa stærk som Kærligheden til hans Søn, thi hun lod sig overtale til at tage ham mod hans Faders Billie.

"We'll Keep Old Glory Flying."

A new national Flag Song of lofty sentiment and striking form. The right song at the right time.

Words and music — our special price —
25 Cents.

Dan. Luth. Publ. House.
Blair, Nebr.